

I dag er tv-overvågnings-kameraer blevet utrolig billige, og der er sket en markant øget anvendelse af overvågningsudstyret, som markedsføres intensivt med anprisninger om, at svind kan nedbringes markant. Det fører til, at nogle virksomheder opsætter udstyret uden at foretage en egentlig afvejning af, om princippet om nødvendighed og proportionalitet er overholdt. En nærmere undersøgelse viser imidlertid ofte, at et problem med svind slet ikke kan løses ved tv-overvågning, idet det skyldes manglende nedskrivning af varer, leverandørsvigt og andre forhold. Inden en tv-overvågning iværksættes, skal denne derfor altid drøftes med de ansatte, som har kendskab til butikken, og herefter skal etableringen af tv-overvågningen varsles i god tid.

De ansatte skal have al nødvendig information om tv-overvågning, herunder skal de have oplyst formålet med tv-overvågning, og det skal angives, hvor på arbejdspladsen overvågningen finder sted, og om den alene omfatter de ansatte, eller også er rettet mod andre personer. De ansatte har således krav på at få at vide, om kameraerne ensidigt er rettet mod dem, idet dette kan være særdeles problematisk og krænkende for de ansattes personlige integritet og ret til privatliv.

I dag informerer arbejdsgiveren ikke de ansatte om, hvor kameraerne er placeret. I et svar fra Justitsministeriet til Folketingets Retsudvalg, jf. alm. del – bilag 672 (folketingssåret 1999-2000), er det angivet, at de ansatte ikke har krav på at vide, hvor kameraerne faktisk er, og hvilke specifikke områder, de dækker. Spørgsmålet er, om det er tilstrækkelig information efter persondatalovens § 28. Til støtte herfor kunne anføres, at det ikke i persondataloven er fastsat, at det skal angives, hvorfra data indsamles, men heroverfor er det nærliggende at anføre, at det skyldes, at reglen i § 28 ikke er specielt udformet med henblik på tv-overvågning. Der er dog grund til at antage, at der ved tv-overvågning er tale om »særlige omstændigheder« (stk. 1, nr. 3), der begrunder en ret til præcis information om den konkrete tv-overvågning. Formålet med informationskravet er således at underbygge et af lovens og direktivets væsentligste målsætninger, nemlig at sikre gennemsækelighed for de registrerede. Behandling af personoplysninger skal være åbne. Muligheden for, at arbejdsgiveren kan placere reelt skjulte kameraer, er i modstrid med denne målsætning. De almindelige hensyn, der begrunder beskyttelse af personoplysninger, taler med stor styrke imod denne ordning. Under hensyn hertil bør der fastsættes en regel om, at der skal være informeret om, hvor på arbejdspladsen der er sat kameraer op.

Af lovforslag L 38 om ændring af lov om forbud mod privates tv-overvågning fremgår det på side 12 under bemærkninger til punkt 1, at der skal være en aktuel og relevant sammenhæng mellem skiltningen og tv-overvågningen, således at der alene skiltes, hvis der rent faktisk vedvarende eller regelmæssigt finder tv-overvågning sted. Der er dog ingen bestemmelse om, at urigtig skiltning er strafbart.

Nogle detailhandelsvirksomheder bruger i dag at skilte med tv-overvågning, uden at dette foregår regelmæssigt. Skiltningen i sig selv anvendes som et præventivt middel, og virksomhederne opsætter herefter tv-overvågning skjult, hvis der konkret opstår et behov herfor. Virksomhederne henviser til, at de kan opsætte skjulte kameraer, blot der er nogle skilte om generel tv-overvågning i butikken. Disse skilte sidder tilmed ofte kun på hoveddøren, som kører til side, når man nærmer sig den. Dette er ikke i overensstemmelse med intensionerne bag ændringen af tv-overvågnings-loven i 1998. Formålet hermed var, at de ansatte skulle have mulighed for at indrette sig på, om de blev overvåget, ligesom det var hensigten, at tv-overvågning ikke skulle foregå på en skjult og krænkende måde. Det skal derfor præciseres, at der ikke må skiltes, hvis der ikke rent faktisk foregår tv-overvågning. Det må f.eks. ikke skiltes, hvis det kun sker nogle få gange om året, et par dage hver anden måned etc. For at sikre en effektiv håndhævelse af loven må overtrædelse af reglerne om skiltning være strafbar, ligesom de ansatte bør kunne tilkendes en godtgørelse for krænkende overvågning.

Optagelse af film indebærer, at der sker en registrering af personoplysninger. Det findes ikke velbegrunnet at foretage en opdeling i, hvorvidt optagelser, som registreres, er analoge eller digitale. De fleste optagelser i dag vil være digitale, men der bruges også analoge kameraer. Eksempelvis kan overvågning af et areal, et gangareal på en virksomhed, ske både med digitale og analoge kameraer. Der ses ikke at være grund til at undtage den analoge optagelse fra persondatalovens anvendelsesområde.

Opbevaring af optagelser skal være i overensstemmelse med de almindelige principper om saglighed og formålsbestemthed. Derfor er det nærliggende at lægge til grund, at der ikke kan opbevares optagelser for perioder, hvor tingene er forløbet normalt. Opbevaring af optagelser må være begrundet i, at der er sket noget irregulært, f.eks. et strafbart forhold. Som udgangspunkt er det alene disse optagelser af strafbare forhold, som må opbevares, indtil straffesagen er overstået. Arbejdsgiveren skal samtidig sikre, at der ikke opbevares overskudsinformation, og at oplysnin-